

καὶ τίν' αὐτὰ τὰ ψέματα, καὶ τίναι τὰ σαλίζεις;
Στάσου ὅμπρός μας ὅμορφα, καὶ πές μας τὴν ἀλήθεια,
καὶ μῆμας λὲς, πὺρ γάδαρε, αὐτὰ τὰ παραμύθια.

Αὐτάναι λόγια τῶν οἰλεπτῶν καὶ ψεματολογίαις,
οὐ στέργομεν, οὐ θέλομεν τέτοιαις μυθολογίαις.

350

Ως ἦνουσαι ὁ γάδαρος τῆς ἀλουποῦς τὰ λόγια,
ἀρχήνησε νὰ δέρνεται, νὰ λέγῃ μοιρολόγια.

Καὶ λέγει τους· ἀφέντες μου, τί ἔχετε μὲ μένα;
καὶ πούρη τόσα ιρίματα δὲν ἔχω ομωμένα.

Μόνον τὸ μαρουλόφυλλον ὅπόχω φαγομένον,
καὶ πούρη δὲν τὸ ἔκλεψα μάχωτο δουλεμένον.

355

Ο λύκος δὲ τῆς ἀλουποῦς ἐγύρισε καὶ λέγει,
τί τὸν ψηφᾶς τὸν γάδαρον, ἀν δέρνεται καὶ ολαίγει;
Ἐσὺ τὸν νομούνονα ἄνοιξαι διάβασέ το,
τὸ γράμμα ὃποῦ θὲς εἰδῆ, ἐσὺ ξεδιάλυσέ το.

360

Τότες τὸν λύκον ἔκραξε, καὶ στάθηκε ποντά της,
ὅριζει καὶ τῆς φέρνουσι τὸν νόμον ἐμπροστά της.
Καὶ μὲ πολλὴν εὐλάβειαν ἀνοίγει καὶ διαβάζει,
καὶ τότες τὸν πὺρ γάδαρον γυρίζει πὶ ἀτιμάζει.

Ἀφορισμένες γάδαρε, καὶ τρισπαταραμένε,
αἰρετικὲ καὶ πίβουλε, σκύλε μαγαρισμένε.

365

Νὰ φᾶς τὸ μαρουλόφυλλον ἐκεῖνο χωρὶς ξίδι,
καὶ πῶς δὲν ἐπνιγήναμεν σὲ τοῦτο τὸ ταξίδι;
Ἄλλ' ὅμως, ἀσεβέστατε, οὔμε νὰ τὸ ιατέχης,
οὐ νόμος ιατὰ πῶς μιλεῖ, πλέον ζωὴ δὲν ἔχεις.

370

Στὸ ἔβδομον ιεφάλαιον τὸ ἥυρικα γραμμένον,
νάναι ιομμένη ἡ χέρα σου, τὸ μάτι εὐγαλμένον.

Καὶ πάλιν στὸ δωδέκατον ιεφάλαιον τοῦ νόμου,
λέγει νὰ σὲ φουρκίσωμεν ἐγὼ πὶ ὁ σύντεκνός μου.

375

Ομως ἐδώκασι βουλὴ νὰ τὸν σκοτώσιν τοῦτον,
καὶ ιεῖνος λέγει μέσα του, ὥς ιακὴ ὥρα ὅποῦτον.

Παραμερῷ ὁ γάδαρος τὸν λύκον καὶ τοῦ λέγει,
πὲν ἀπὸ τὴν παραπόνεσιν ἀρχίνησε νὰ ολαίγῃ.

Ἀφέντη λύκε, νὰ συῦ πῶ δύο λόγια νὰ γροιησης,
ἐπεὶ μὲν ἐγγίζει θάνατος, σὰν ἔγινεν ἡ ιρίσις,

380

Τὸ χάρισμα ὅπόχω γὼ δὲν θέλω νὰ τὸ ιρύψω,
ζῶντά μου θέλω ιανενὸς νὰ τοῦ τ' ἀποκαλύψω.